

Forfatter: Falster, Christian

Titel: Udrag fra LÆRDOMS LYSTGAARD ELLER ADSKILLIGE DISCURSER FØRSTE PART

Citation: Falster, Christian: "Lærdoms Lystgaard eller Adskillige Discursor", i Falster, Christian: *Lærdoms Lystgaard eller Adskillige Discursor*, udg. af JØRGEN OLRIK , 1919-20, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-falster01-shoot-idm140591135351904.pdf> (tilgået 21. juni 2021)

Anvendt udgave: Lærdoms Lystgaard eller Adskillige Discursor

↪ En Prædikanter og fortrolig Ven af miga), som baade var rig paa Veltalenheds Hæder og Uegennyttigheds Pris, ret et Mønster til Efterfølgelse, havde offentlig talt til Folket *om den Høvedsmand*, hvem Jødernes Øverster hos *Lucam* anbefale Frelseren med disse Ord: *Han er vel værd at du gør ham dette; thi han elsker vort Folk og har selv bygt os vor Synagoge* b). Denne Velgerning havde han, som billigt er, berømmet med store Lovord og havde derimod strængeligt gennemheglet dem, som ere 60 aldeles uden Næstekærlighed og alene optagne af sig selv, og som kære sig mere om deres Heste end om deres Næste, og tage omhyggeligere Vare paa Beder end paa Bedehusec). En højædel og højfornem Herred) havde hørt hans Prædiken, og saasom der næppe var noget som befaldt ham mere end Gæstebud af Embedsmænd, og ingen Lystighed der glædede ham højere end lærde Efterforskninger, medens han dog af Naturen var mindre rundhaandet og gavmild, indbød han Manden med nogle andre. Hvad sker? Den højfornemme Herre søgte - uvist om af Lyst til Klammen eller for alvorligt at sige sin Mening - at hakke paa og forklejnne den Ros hvormed Prædikanten saa smukt havde hædret Høvedsmanden, og indvendte fripostig, at Christus hos *Matthæum* siger: *Et raadent Træ kan ikke bære gode Frugter* e). Deraf opstod med eet Strid om Hedningenes gode Gerninger: om de virkelig ere gode og den algode og almægtige treenige GUD til Velbehag? Dette bar min Ven ingenlunde Betænkende om at bekræfte, ikke saa meget i Lid til de Jøders bestemte Vidnesbyrd, der lovpriste Høvedsmandens Gavmildhed, men til Frelserens aabenbarlige Vidnesbyrd, hvilken ingenlunde kastede Vrag paa Mandens Velgerninger, men baade naadig hjalp ham paa hans Bøn og - hvad der er vigtigere - selv undredes over Mandens usædvanlige Tro. - Herfra gik man over til Exempler, og ransagede, om Fyrsten af Tyrusf) havde indlagt sig ringe Fortjeneste af Templet i Jerusalem, hvilken af et 61 saa fyrigt Sind kom Salomon til Hjælp og sendte ham Gaver? Om denne Gerning for saa vidt mishagede GUD, som Templet senere, fordi *Hiram* havde gjort Tjenester dermed, blev opbrændt af Chaidærneg)? Der blev spurgt om *Cyro* og *Artaxerxe*, der siges at have gjort sig saa ypperlig en Umage for de guddommelige Tingh); disse, svarede den højfornemme Mand, havde for saa vidt gjort godt som de intet ondt havde gjort. Der spurktes fremdeles om *Cornelio*, som i den hellige Skrift hædres med denne Lovtale: *Han var from og frygtede GUD, og gav Folket mange Almisser, og bad altid til GUDI*). Som fuldgældigt Vidne paa at denne ypperlige, men dengang endnu uigenfødte (som de kalde det) Mands gode Gerninger have været GUD til allerstørste Velbehag, anførtes Engelen, der tiltalte ham saalunde: *Dine Bønner og dine Almisser ere stegne op for GUD og ihukommede* j). Ved at høre det Ord tav den højfornemme Herre stille, som om hans Tunge var bleven ramt af et Slag fra Himlen, og saalunde blev der sluttet Vaabenstilstand. Men hvad sker? Da den højagtbare Prædikanter kort efter var gaaet bort, hændte det sig som det hedder i hint vel kendte Vers: